

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/43/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318010141
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5318010141.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom 14. septembra 2023 prejednal odvolanie obžalovaného D. U., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/45/2018-417 zo 7.2.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného D. U. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Čadca, č.k. 2T/45/2018-417 zo 7.2.2023 bol obžalovaný D. U. uznaný za vinného, že:

„v presne nezistený deň v období od mesiaca november 2016 do mesiaca december 2016 odcudzil z veľkej čašnickej peňaženky, uschovanej v spálni rodinného domu vo T. Q. X., T. X. XXXX, okres A., majiteľke J. H. finančnú hotovosť vo výške 27.000,- €, čím jej spôsobil škodu v sume 27.000,- €“,

čím spáchal zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák.

Za to bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu podmienene odložil a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu súd určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej J. H. škodu vo výške 27.000,- €.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7.2.2023 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania. Obhajca obžalovaného uviedol, že si ponecháva lehotu na podanie odvolania. Hlavné pojednávanie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Dňa 23.3.2023 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty:

Pred vydaním Napadnutého rozsudku vydal dňa 17.05.2021 Okresný súd Čadca rozsudok 2T 45/2018-324, ktorým Obžalovaného podľa ust. § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil (ďalej len „Oslobodzujúci rozsudok“).

V Oslobodzujúcom rozsudku súd prvého stupňa poukázal na spis z právnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9P 31/2015, z ktorého mal súd prvého stupňa zistené, že poškodená J. H.,

ako navrhovateľka na pojednávaní dňa 29.10.2015, okrem iného uviedla: „Ja som naďalej zamestnaná, príjem mám vo výške približne 500,- €. V spoločnej domácnosti žijem s rodičmi a od 15.08.2015 začal žiť s nami v spoločnej domácnosti aj priateľ. Dcéra s nami žila, tá teraz odišla k priateľovi. Mesačné výdavky mám vo výške 900,- €. Mám výdavky na pôžičku v R. banke. Tú platím vo výške 260,- € mesačne. Túto pôžičku som si vzala vo výške 10.000,- €. Budem ju platiť ešte deväť rokov a zobrala som si ju na prerábku domu, pretože za trvania manželstva s odporcom sme v dome nedokázali urobiť nič. Akurát u jeho rodičov sme prerobili jeho rodičovský dom. Ďalšie výdavky, okrem tejto pôžičky, mám výdavky na elektrinu, kúrenie, kúrimo drevom a kalom, tiež mám náklady na kanalizáciu, telefóny vo výške 50,- € mesačne pre mňa aj pre deti. Drogériu platím, sebe životnú poisťku platím vo výške 17,- € mesačne, ide o životné poistenie. Tiež mám náklady na cestovné a stravu do práce vo výške 90,- € mesačne. Deti majú náklady do školy vo výške 160,- € mesačne. Staršia dcéra má 19 rokov a navštevuje hotelovú akadémiu tu v A.. Tiež som mala teraz výdavky na syna na zubára, tak isto na dentálnu hygienu. Na konci školského roka som mu kúpila oblek, bolo mu treba zakúpiť topánky, oblečenie do školy, pretože schudol. Preto som mu musela kúpiť nové oblečenie, tiež do školy mu bolo treba kúpiť plášť, tričko, zošity, obuv, knihu a pracovné zošity na angličtinu. Táto kniha a zošity na angličtinu stáli 20,- €. Syn od mala máva silné migrény. Musím mu nakupovať tabletky v lekárni. Keď bol menší, bola mu diagnostikovaná silná migréna. Do školy syn chodí do A., učí sa za predavača. Tiež začal syn chodiť do fitka do W.. Výdavky mám aj na auto. Otec ako odišiel zo spoločnej domácnosti, synovi platí po 50,- € mesačne. Hnutelný a nehnuteľný majetok nevlastním, máme s odporcom auto, úspory nemáme“.

Súd prvého stupňa poukázal aj na to, že právny zástupca navrhovateľky, teda poškodenej J. H. uviedol, že ak by si navrhovateľka nebola zobrala túto pôžičku, nemala by kde aj s deťmi bývať.

Keďže na Okresnom súde Čadca prebiehalo v minulosti aj konanie o určenie výživného na nezaopatrené plnoleté dieťa pod sp. zn. 12C/100/2016, poukázal súd prvého stupňa aj na toto konanie a zo spisu mal súd prvého stupňa zistené, že svedkyňa poškodená na pojednávaní dňa 23.08.2016 uviedla, že pracuje a tiež živí svojho maloletého syna. Na otázku, aký je jej aktuálny príjem, uviedla, že s nadčasmi od svojho zamestnávateľa môže mať príjem okolo 650,- Eur mesačne. Výživné na syna poberá v sume 150,- Eur. Čo sa týka výdavkov na dcéru, ktoré mala, hradila jej v podstate všetko, čo si povedala, bol to barmanský, kávový kurz. Hradila jej náklady na jazyky, avšak kvôli priateľovi odmietla aj sťaž a taktiež vzdala sa aj celej svojej rodiny. Čo sa týka výdavkov, to nevie konkrétne na dcéru uviesť, hradila jej všetko. Čo sa týka výdavkov na syna, môže ísť aj o sumu približnej 300,- Eur. Je pravdou, že vybrala stavebné sporenie v R. Y. Y., ktoré malo byť na meno syna, pretože skončilo toto sporenie, sumu 2.500,- Eur. Bolo to pred rokom a pol. Použila tieto peniaze na rekonštrukciu toalety v rodinnom dome. Ďalej uviedla, že v spoločnej domácnosti býva ona s matkou a so svojím synom. Býva s nimi v spoločnej domácnosti aj jej priateľ. Je podielovou spoluvlastníčkou v predmetnom dome. Na otázku, akou sumou sa podieľa jej priateľ na nákladoch, uviedla, že nie je to konkrétna suma, túto presne uviesť nevie, ale pomáha jej finančne, nakoľko by tieto náklady neutiahla. Nevie uviesť konkrétnu sumu. Urobí nákupy a hradí synovi fitko, nakoľko by to naozaj neutiahla zo svojho rozpočtu, prispieva na stravu.

Ďalej v danom konaní svedkyňa poškodená vypovedala, že v spoločnej domácnosti býva aj so svojou matkou. K mesačným nákladom svedkyňa poškodená uviedla, že hradí inkaso za celý dom sumu vo výške 50,- Eur a sumu 2,60 Eur hradí na televízor, pričom matka svedkyne poškodenej sa na týchto nákladoch podieľa sumou 10,- Eur.

Súd prvého stupňa v Oslobodzujúcom rozsudku poukázal aj na to, že na pojednávaní dňa 13.09.2016 právny zástupca žalovanej J. H. (svedkyne poškodenej) predložil súdu listinné dôkazy o výdavkoch J. H., a to dôkazy o platbách SeVaK, a.s. v sume 123,86 Eur, platbu v prospech Allianz 59,20 Eur, potvrdenie alebo doklad z Coop Jednota o zaplatení kreditu 12,- Eur, cestovné lístky, doklad o zaplatení autoškoly synovi Z. H. v sume 450,- Eur zo dňa 10.08.2016. Doklad o platení elektriny 69,- Eur, satelitu 2,60,- Eur, doklad vystavený na meno T. X., rozhodnutie z obce T. Q. X. o hradení poplatkov za komunálne odpady a drobné stavebné odpady za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 v sume 91,50 Eur, doklad zo Slovak Telecomu vystavený pre J. H. o uhradení sumy 44,44 Eur, poštový poukaz na hradenie poistenia v prospech AXA životná poisťovňa, a.s. odporkyňou J. H., doklad z R. U. zo dňa 17.08.2015 o hradení mesačnej splátky 158,- Eur z titulu zmluvy o úvere, doklad z R. banky zo dňa 30.06.2015 preukazujúci sumu úveru 2.500,- Eur a mesačná úhrada z titulu tohto úveru v sume 104,- Eur, dodací list vystavený v prospech W. X. od R. G. z T. Q. X., na sumu 310,- Eur za palivo, drevené brikety v 10 kg baleniach,

doklad vystavený zo dňa 29.02.2016 na sumu 175,- Eur vystavený W. X. od R. G. za palivo, doklad na sumu 175,- Eur, totožne za palivo 175,- Eur a na sumu 340,- Eur zo dňa 04.01.2016.

Súd prvého stupňa v rámci hodnotenia výpovede svedkyne poškodenej J. H. uviedol v Oslobodzujúcom rozsudku nasledovné: „Poškodená od začiatku konania tvrdí, že obžalovaný jej odcudzil sumu 27.000,- €, nakoľko finančné prostriedky si naposledy prepočítala v novembri 2016, a v peňaženke v tom čase bolo 27.000,- €. Na podporu svojich tvrdení predložila výpisy z účtu, ktoré svedčia o tom, že v rozhodnom období mala stabilný pravidelný príjem, pričom je prijateľné, že z príjmu mohla časť odkladať na svoje úspory. Rovnako tak bolo preukázané, že v rozhodnom období jej bol poskytnutý úver vo výške 10.000,- €, tak isto bolo vyplatené stavebné sporenie vo výške cca 2.700,- €. Rovnako súd by mohol akceptovať aj to, že medzi úspory si odložila trinásť plat a daňové bonusy. No po oboznámení sa s ďalšími listinnými dôkazmi, a to najmä s obsahom spisov vedených na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9P 31/2015, 12C 13/2016 a 12C 100/2016, tu vznikli pochybnosti o tom, či reálne poškodená ušetrila toľko peňazí, ako uviedla v trestnom konaní, a či skutočne tieto peniaze tvorili finančnú hotovosť, ktorú v predmetný deň odcudzil obžalovaný. Svedkyňa poškodená J. H. v konaní o rozvod vedenom na Okresnom súde Čadca, pod sp. zn. 9P 31/2015, uviedla na pojednávaní dňa 29.10.2015, že má príjem 500,- €. Žije v spoločnej domácnosti s rodičmi a od 15.08.2015 začal s nimi žiť jej priateľ, teda obžalovaný. Mesačné výdavky má 900,- €. Zároveň uviedla, že nevlastní hnutelný ani nehnuteľný majetok. S bývalým manželom majú auto a úspory s bývalým manželom nemajú. Uvedené nekorešponduje so skutočnosťami, ktoré tvrdila v trestnom konaní, kedy uviedla, že v podstate všetky príjmy si ukladá a domácnosť financuje jej matka W. X., rovnako tak uviedla, že v čase, keď sa ku nej nasťahoval obžalovaný, mala usparené peniaze ešte z čias manželstva vo výške okolo 6.000,- € no v konaní o rozvod uviedla, že s bývalým manželom úspory nemali žiadne. Aj keď možno prihliadať na to, že v civilných konaniach poškodená skutočnosti ohľadom majetku uvádzala inak než v konaní trestnom, v snahe žiadnym spôsobom sa nevysporiadať s bývalým manželom, a rovnako tak v snahe, aby súd v konaní o určenie výživného, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 12C 100/2016, určil výšku výživného pre dcéru W. H. v čo najnižšej sume, súd uvedené účelové tvrdenia nemôže akceptovať, pričom výpoveď svedkyne poškodenej v trestnom konaní nedáva záruku, pokiaľ ide o výšku odcudzenej sumy, či aj v trestnom konaní neurčuje túto sumu účelovo v snahe získať od obžalovaného viac finančných prostriedkov, ako mala v skutočnosti ušetriť. Tieto rozpory, pokiaľ ide o výšku a spôsob, akým poškodená ušetrila finančné prostriedky, spochybňujú vierohodnosť výpovede svedkyne poškodenej čo do výšky odcudzených finančných prostriedkov. Výpoveď svedkyne poškodenej ohľadom tejto skutočnosti, teda výšky škody, je v konaní jediná, súdu nebol predložený žiadny iný dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností potvrdil výpoveď svedkyne poškodenej J. H., výšku usparených peňažných prostriedkov. O sume, ktorá bola v peňaženke, vedela iba poškodená a obžalovaný. Obžalovaný popiera spáchanie skutku, pričom poškodená svojimi výpoveďami v iných konaniach, spochybnila svoju výpoveď v konaní trestnom, pokiaľ ide o sumu, ktorú mala ušetriť. Bez určenia výšky škody, a to bez akýchkoľvek pochybností, nebola naplnená skutková podstata trestného činu krádeže, preto súd túto pochybnosť vyhodnotil v prospech obžalovaného a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. zák.“

Súd prvého stupňa tak pri hodnotení výpovede svedkyne poškodenej J. H. postupoval zákonným spôsobom, keď prihliadol aj na jej vyjadrenia, ktoré svedkyňa poškodená J. H. uvádzala v iných konaniach vedených na Okresnom súde Čadca, týkajúce sa finančnej situácie, príjmov, výdavkov a úspor svedkyne poškodenej J. H..

Súd prvého stupňa tak pri vydaní Oslobodzujúceho rozsudku postupoval pri hodnotení dôkazov zákonným spôsobom, rešpektujúc zásadu prezumpcie neviny a s ňou spojenú zásadu „in dubio pro reo“.

Napriek zákonnému postupu súdu prvého stupňa a vydania zákonného rozhodnutia v podobe Oslobodzujúceho rozsudku, bol Oslobodzujúci rozsudok zrušený Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/66/2021-383 zo dňa 15.03.2022 (ďalej len „Uznesenie KS“). V Uznesení KS krajský súd uviedol, že: „Všetky dôkazy, ktoré boli v konaní pred okresným súdom vykonané procesne relevantným spôsobom, svedčia o tom, že žalovaný skutok sa stal a tento skutok je trestným činom. Odvolací súd má, v súlade s prokurátorom, za to, že výška spôsobenej škody bola preukázaná práve výpoveďou poškodenej J. H.. Poškodená vierohodne vysvetlila, akým spôsobom si počas troch až štyroch rokov šetrila, akú mala mzdu, aké úvery jej boli poskytnuté a akým spôsobom získala ďalšie prostriedky, ktoré jej boli odcudzené. Nie je dôvod neveriť slovám poškodenej, nakoľko jej výpoveď nebola spochybnená

žiadnym iným dôkazom. Jej výpoveď ohľadom našetrenej sumy sa krajskému súdu javila ako logická v kontexte všetkých vykonaných, najmä listinných dôkazov“.

Ďalej sa v Uznesení KS uvádza: „Úlohou súdu prvého stupňa bude prehodnotiť dôkazy, ktoré boli doteraz v konaní pred súdom prvého stupňa procesne relevantným spôsobom vykonané, a ďalšie rozhodnutie odôvodní súd prvého stupňa tak, aby jeho dôvody boli konzistentné s výrokom, a teda aby neboli arbitrárne, ale preskúmateľné“.

Takýto záver odvolacieho súdu je však v absolútnom rozpore s obsahom odôvodnenia Oslobodzujúceho rozsudku, ako aj obsahom spisu a je výsledkom ignorácie zásadných dôkazov a skutočností odvolacím súdom. Odvolací súd úplne nesprávne a výslovne nepravdivo uviedol, že výpoveď svedkyne Poškodenej J. H. nie je spochybnená iným dôkazom. Takýto záver však nemôže obstať, pretože súd prvého stupňa konkrétne poukázal na zápisnice z konaní vedených na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9P/31/2015 a pod sp. zn. 12C/100/2016, v ktorých svedkyňa poškodená J. H. vypovedala o tých istých skutočnostiach diametrálne odlišne, ako v tejto trestnej veci. Je až zarážajúce, že odvolací súd mohol rezultovať záver o tom, že výpoveď svedkyne poškodenej J. H. nebola spochybnená, keď existujú takéto zásadné dôkazy, na ktoré sa súd prvého stupňa v Oslobodzujúcom rozsudku odvolal.

Následne súd prvého stupňa vykonal dňa 07.02.2023 hlavné pojednávanie, na ktorom oboznámil, že odvolací súd mu uložil povinnosť inak hodnotiť výpoveď svedkyne poškodenej J. H., pričom mu zároveň nevytýkal žiadne procesné pochybenia a nenariadil mu ani vykonať iné dôkazy.

V rámci prednesov záverečných poukázal obhajca Obžalovaného jednak na podstatné rozpory vo výpovediach svedkov, no najmä na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Tempel proti Českej republike, zo dňa 25.06.2020, sťažnosť č. 44151/12. Európsky súd pre ľudské práva sa v tomto prípade zaoberal situáciou, kedy odvolací súd opakovane rušil oslobodzujúce rozsudky súdu prvého stupňa a prakticky súd prvého stupňa donútil uznať vinu. Obhajca poukázal na totožnú právnu úpravu v Slovenskej republike a v Českej republike v otázke možnosti uznania viny odvolacím súdom po oslobodení súdom prvého stupňa.

Podľa ust § 259 ods. 5 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (trestní řád): Odvolací soud nemůže sám uznať obžalovaného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem zproštěn.

Podľa ust. § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku: „Odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený“.

Z rozhodnutia Tempel proti Českej republike vyplýva, odvolací súd pri svojom rozhodovaní vyčítal súdu prvého stupňa najmä to, že nedostatočne hodnotil dôkazy a vierohodnosť kľúčového svedka. V zmysle právneho poriadku Českej republiky (rovnako ako v prípade právneho poriadku Slovenskej republiky) je odvolací súd viazaný hodnotením dôkazov súdom prvého stupňa s výnimkou dôkazov, ktoré odvolací sám na verejnom zasadnutí vykoná.

Odvolací súd však v prípade Tempel proti Českej republike vyvodil z výpovede kľúčového svedka obžaloby celkom iné skutkové zistenia ako súd prvého stupňa a to bez toho, aby výsluch tohto svedka sám vykonal. Potom, čo bola vec odvolacím súdom prikázaná inému prvostupňovému súdu, boli v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu uvedené také formulácie, ktoré mohli viesť k záveru, že jediné rozhodnutie, ktoré bude odvolacím súdom akceptované, je odsudzujúci rozsudok, čo je totožné s Uznesením KS. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva, závery odvolacieho súdu v prípade Tempel mohli byť vykladané tak, že súd prvého stupňa vyzývajú k zaujatiu iných záverov ohľadne vierohodnosti svedeckej výpovede kľúčového svedka obžaloby. Čo jednoznačne zodpovedá aj Uzneseniu KS, ktorý zrušil Oslobodzujúci rozsudok s tým, že je potrebné hodnotiť výpoveď poškodenej ako dôveryhodnú. Takýto postup je však absolútne neprijateľný, je nezákonný a zároveň je v rozpore s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vo veci Tempel proti Českej republike bol taký postup odvolacieho súdu aj v rozpore s českou judikatúrou, podľa ktorej nemôže odvolací súd hodnotiť vierohodnosť konkrétneho svedka bez toho, aby ho sám vypočul. Nemal by navyše zrušovať rozsudok súdu prvého stupňa, ibaže by boli pochybnosti

súdu prvého stupňa neopodstatnené a už vôbec by nemal súd prvého stupňa inštruovať k tomu, aby obvineného uznal vinným alebo nevinným. Odvolací súd sa však dopustil presne tohto pochybenia.

Odvolací súd rovnako ako v prípade Tempel proti Českej republike, neuviedol žiadne dôvody, ktorými by odôvodnili prečo svedkyňu poškodenú J. H. sám priamo nevypočul, hoci jej vierohodnosť následne hodnotil v Uznesení KS.

V prípade Tempel proti Českej republike Európsky súd pre ľudské práva uzatvoril, že procesný postup odvolacieho súdu v trestnom konaní mohol viesť súd prvého stupňa, ktorému bola vec novo prikázaná, k záveru, že jediné rozhodnutie, ktoré ním bude akceptované, je odsudzujúci rozsudok. Z toho dôvodu nie je možné trestné konanie vedené proti sťažovateľovi považovať za spravodlivé v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Obžalovaný poukazuje na predmetné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, nakoľko z tohto rozhodnutia vyplývajú zásadné dôsledky pre túto trestnú vec.

Obdobne poukázal Obžalovaný aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 15.08.1991 sp. zn. 1Tz 53/91, v zmysle ktorého: „Jestliže soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 ods. 6 Tr. ř., tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná úplná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 ods. 1 písm. b) Tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení“.

Napriek tomu, vydal súd prvého stupňa Napadnutý rozsudok.

Hneď v úvode Napadnutého rozsudku poukázal súd prvého stupňa na časť Uznesenia KS citovanú v čl. III tohto odvolania a na ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa vychádzal pri vydaní Napadnutého rozsudku výhradne z názoru odvolacieho súdu, ktorý je však nezákonný a v rozpore s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Tempel proti Českej republike. Odvolací súd vydaním Uznesenia KS úplne znegoval zásadu ústnosti a bezprostrednosti, keď sám hodnotil výpoveď svedkyne poškodenej J. H. inak, ako ju hodnotil súd prvého stupňa, a to napriek tomu, že odvolací súd výsluch svedkyne poškodenej J. H., sám nevykonával.

Podľa ust. § 2 ods. 18 Trestného poriadku: „Konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravídla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala“.

Odvolací súd úplne poprel význam zásady ústnosti, v zmysle ktorej súd rozhoduje na základe ústneho prednesu strán a ústne prednesených dôkazov (quod non est in foro, non est in mundo).

Napadnutý rozsudok je výhradne dôsledkom nezákonne vydaného uznesenia KS, nakoľko súd prvého stupňa prevzal hodnotenie výpovede svedkyne poškodenej J. H., ktoré uviedol odvolací súd, ktorý však jej výsluch nikdy nevykonával.

Obžalovaný poukazuje na to, že Oslobodzujúci rozsudok a Napadnutý rozsudok sú v značnom rozsahu totožné, pričom súd prvého stupňa vypustil z odôvodnenia Napadnutého rozsudku časti, ktoré sa týkali rozporov výpovede svedkyne poškodenej J. H. v tejto trestnej veci s jej výpoveďami v iných konaniach, v ktorých svedkyňa J. H. vypovedala na Okresnom súde Čadca k svojim príjmom, výdavkom a úsporám.

Súd prvého stupňa bez vykonania akéhokoľvek dôkazu „iba“ zmenil hodnotenie dôkazu - výpovede svedkyne poškodenej J. H. z logického, zákonného hodnotenia, ktoré zohľadňovalo vyjadrenia svedkyne poškodenej J. H. v iných konaniach, na nelogické a nezákonné hodnotenie predmetného dôkazu, ktoré má pôvod výhradne v nezákonnom pokyne odvolacieho súdu obsiahnutom v Uznesení KS.

Napadnutý rozsudok je výsledok nezákonného postupu odvolacieho súdu, ktorý je navyše v rozpore s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva. V dôsledku tohto došlo nie len k porušeniu ustanovení

Trestného poriadku, ale aj k porušeniu práva na spravodlivý proces a zásadnému zásahu do prezumpcie nevinu Obžalovaného garantovaných čl. 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Súd prvého stupňa sa totiž v Napadnutom rozsudku relevantným spôsobom nevysporiadal s tým, či predmetné úspory, ktorých existenciu vo výške 27 000,- Eur deklarovala výhradne svedkyňa poškodená J. H., a ktorá nebola v trestnom konaní absolútne ničím objektivizovaná, skutočne mohli existovať a či mohli existovať v tvrdenej výške. Súd prvého stupňa na túto skutočnosť poukázal v Oslobodzujúcom rozsudku, pričom v Napadnutom rozsudku sa preukázaním existencie peňazí v tvrdenej výške, t.j. 27.000,- Eur, vôbec nezaoberal.

Je skutočne absolútne neprijateľné, aby v právnom štáte dochádzalo k situáciám, kedy súd prvého stupňa relevantne a zákonne vyhodnotení dôkazy, na základe čoho následne vydá rozsudok, ktorý odvolací súd nezákonne a v rozpore s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva zruší a prikáže súdu prvého stupňa, ako má vyhodnotiť dôkaz, ktorý odvolací súd nevykonal, pričom závery odvolacieho sú v zjavnom rozpore s obsahom spisu. Obžalovaný osobitne poukazuje na časť zápisnice 13.09.2016 vo veci 12C/100/2016, z ktorej dokonca vyplýva, že výdavky svedkyne poškodenej J. H., sú preukázané listinnými dôkazmi predloženými ňou samou prostredníctvom jej právneho zástupcu.

Obžalovaný poukazuje na to, že bez akejkoľvek zmeny v dôkaznej situácii, bez identifikovania a vytýkania procesných pochybení, či pokynov na doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu, došlo k vydaniu Napadnutého rozsudku. Takýto postup je absolútne neprijateľný, je jednoznačne nezákonný a rozporný s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Obžalovaný si dovoľuje pre porovnanie uviesť hodnotenie výpovede svedkyne poškodenej J. H. obsiahnuté v Napadnutom rozsudku, ktoré dáva do komparácie s vyššie citovaným hodnotením výpovede svedkyne poškodenej J. H., ktoré bolo uvedené v Oslobodzujúcom rozsudku. V Napadnutom rozsudku súd prvého stupňa k predmetnej výpovedi uviedol: „Poškodená od začiatku konania tvrdí, že obžalovaný jej odcudzil sumu 27.000,- €, nakoľko finančné prostriedky si naposledy prepočítala v novembri 2016, a v peňaženke v tom čase bolo 27.000,- Eur. Na podporu svojich tvrdení predložila výpisy z účtu, ktoré svedčia o tom, že v rozhodnom období mala stabilný pravidelný príjem, pričom je prijateľné, že z príjmu mohla časť odkladať na svoje úspory. Rovnako tak bolo preukázané, že v rozhodnom období jej bol poskytnutý úver vo výške 10.000,- €, tak isto bolo vyplatené stavebné sporenie vo výške cca 2.700,- €. Rovnako súd by mohol akceptovať aj to, že medzi úspory si odložila trinásť plat a daňové bonusy. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodenej táto škoda skutočne vznikla. Aj vzhľadom na intencie krajského súdu, a to pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchýľuje od svojej od prvej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska Jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Výška spôsobenej škody bola spoľahlivo preukázaná výpoveďou poškodenej J. H., ktorá sa okrem iného vyjadrila, že si niekoľko rokov (3-4) šetrila finančné prostriedky na plánovanú rekonštrukciu rodinného domu, tieto mala uschované v spálni, v skrini vo svojej peňaženke“.

Takýto postup je výhradne dôsledkom nezákonného pokynu odvolacieho súdu, ktorý prakticky prikázal súdu prvého stupňa vyhodnotiť výpoveď svedkyne poškodenej J. H. ako dôveryhodnú. Takýto postup je absolútnou negáciou zásady voľného hodnotenia dôkazov. Súd prvého stupňa sa pri vydaní Oslobodzujúceho rozsudku nedopustil pochybenia, ktoré by malo za následok, že dôvody jeho rozhodnutia by neboli konzistentné s výrokom, či by boli arbitrárne a nepreskúmateľné. Z odôvodnenia Oslobodzujúceho rozsudku jednoznačne vyplýva, prečo súd neveril svedkyňi poškodenej J. H. a akým spôsobom aplikoval zásadu in dubio pro reo. Odvolací súd tým, že dal súdu prvého stupňa pokyn hodnotiť výpoveď svedkyne poškodenej J. H. ako vierohodnú, prakticky donútil súd prvého stupňa uznať Obžalovaného vinným. Súdu prvého stupňa bola odvolacím súdom odňatá možnosť hodnotiť dôkaz - výpoveď svedkyne poškodenej J. H. zákonným spôsobom, ako mu to vyplýva z ust. § 2 ods.

11 Trestného poriadku, teda podľa jeho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/5/2015: „Súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom existuje spoľahlivý, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená, čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavovať v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada „in dubio pro reo“. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina.

Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/11/2018: „Odvolací súd poukazuje na to, že zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o tie pravdepodobné. Je nevyhnutné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, aby bolo možné spravodlivo rozhodnúť. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho vinným. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec, a to v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak by nebola splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku“.

Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/25/2013: „Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie“. Súd prvého stupňa zároveň v rámci hodnotenia výpovede svedkyne poškodenej J. H. uviedol, že musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka. Uvedený záver nemá oporu v Trestnom poriadku a je v rozpore so zásadou prezumpcie neviny. Ak by totiž platilo takéto „pravidlo“, bol by každý obvinený povinný dokazovať svoju nevinnosť a došlo by k absolútne nezákonnému preneseniu dôkazného bremena z orgánov činných v trestnom konaní na obvineného, a to len na základe toho, že by existovala jediná usvedčujúca výpoveď akéhokoľvek svedka.

V celom trestnom konaní orgány činné v trestnom konaní a ani prokurátor nevypočítali, či svedkyňa poškodenej J. H. vôbec mohla tvrdenú sumu vo výške 27 000,- Eur za dané obdobie našetriť, a to najmä so zohľadnením výdavkov, ktoré preukázateľne prostredníctvom právneho zástupcu vydokladovala vo veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 12C/100/2016. Napriek tomu, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno v otázke existencie úspor v tvrdenej výške 27 000,- Eur, ktoré predstavujú výšku škody ako kvalifikačného znaku, došlo k uznaniu viny. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno považovať za zákonný.

Súd prvého stupňa (v Oslobodzujúcom rozsudku) poukázal na to, že menovaná svedkyňa v civilných konaniach skutočnosti ohľadom majetku uvádzala inak než v konaní trestnom, v snahe žiadnym

spôsobom sa nevysporiadavať s bývalým manželom, a rovnako tak v snahe, aby súd v konaní o určenie výživného, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 12C 100/2016, určil výšku výživného pre dcéru W. H. v čo najnižšej sume. Obžalovaný k tomu dopíňa, že samotná svedkyňa poškodená J. H. sa na otázky obhajcu priznala, že nevypovedala pravdivo. V trestnom konaní J. H. šancu získať 27 000,- Eur, a preto je jednoznačne potrebné pri hodnotení jej výpovede prihliadať aj na tento motív, ktorý je v podstate zhodný s motívom, pre ktorý uvádzala nepravdivé údaje vo vyššie uvedených konaniach, a síce, získať majetkový prospech.

Rozpory vo vyjadreniach uvádzaných svedkyňou poškodenou J. H. v rámci tejto trestnej veci a iných konaní vedených na Okresnom súde Čadca rozhodne neboli vysvetlené, nakoľko sa nejednalo len o rozpory v tvrdeniach, ale tvrdenia v konaní o určenie výživného na dcéru svedkyne poškodenej J. H., týkajúce sa nákladov, boli objektivizované dôkazmi, ktoré preukazovali náklady poškodenej, ktoré poškodená uhrádzala. Jedná sa o objektívne dôkazy, a preto rozhodne nemožno hovoriť o odstránení rozporov vo vyjadreniach svedkyne poškodenej J. H. k zásadným otázkam, medzi ktoré jednoznačne patrí aj otázka nákladov, ktoré menovaná uhrádzala.

Výpoveď svedkyne poškodenej J. H. rozhodne nie je verifikovaná ani výpoveďou svedka Z. H. ml, ktorý uviedol, že počul, ako sa v spálni otvorili dvere, pričom následne mal prísť Obžalovaný s peniazmi k svedkovi Z. H. ml. a zobudiť ho. Ďalšie rozpory sú v tom, že svedok Z. H. ml. na jednej strane uviedol, že Obžalovaný pred ním peniaze vytiahol z „buksy“ a následne z domu odišiel, pričom počas tohto mala svedkyňa poškodená J. H. spať v spálni, keďže svedok Z. H. ml. opakovane uviedol, že ju videl spať v spálni cez pootvorené dvere. Z výsluchu svedkyne poškodenej J. H. však vyplýva, že peňaženka v skrini zostala. Rozpory medzi týmito výpoveďami sú aj z hľadiska času, teda či išlo o deň, kedy bol Z. H. ml. v škole, ako to uvádza svedkyňa poškodená J. H., alebo boli vianočné prázdniny, ako to tvrdil svedok Z. H. ml. Súd síce ustálil, že ak má ísť o obdobie vianočných prázdnin, muselo by sa jednať o deň 23.12.2016, avšak súd prvého stupňa zjavne nemal tieto rozpory za odstránené, nakoľko nemodifikoval čas spáchania skutku uvedený v skutkovej vete.

Pokiaľ ide o účel, pre ktorý mal Obžalovaný peňažné prostriedky odcudziť, a to kúpa pozemku s J. E., aj toto tvrdenie je vyvrátené čestným prehlásením menovaného J. E..

Tvrdenia svedkyne poškodenej J. H. o jej údajnom mimoriadne šetrnom spôsobe života sú vyvrátené výpoveďou svedka Z. H. st., bývalého manžela menovanej svedkyne, ktorý sa vyjadril, že poškodenej nedôveroval v súvislosti s nakladaním so spoločnými peniazmi, keďže zistil, že nakupovala veľa vecí a doslova sa vyjadril, že „čo videla pekné, to kúpila“.

V kontexte všetkých vyššie uvedených skutočností, vychádzajúc zo zákonnej dikcie Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd s prihliadnutím na argumenty a skutočnosti uvedené v tomto odvolaní, odvolaniu Obžalovaného vyhovel, a teda aby Napadnutý rozsudok zrušil podľa ust. § 321 ods. i písm. b) Trestného poriadku, a aby odvolací súd Obžalovaného spod obžaloby ust. § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného navrhuje ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Obhajkyňa v konečnom návrhu uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodí. Následne obhajkyňa uviedla, že si nedoniesla okuliare, zle videla a navrhuje oslobodiť podľa § 285 písm. a) Tr. por. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižava dôvodov podaného odvolania tak, ako tieto na verejnom zasadnutí predniesla jeho obhajkyňa a v zmysle týchto dôvodov krajskému súdu navrhol aj rozhodnúť.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti

§ 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný D. U. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Po skutkovej stránke bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný D. U. v období od november 2016 do mesiaca december 2016 odcudzil z veľkej čašnickej peňaženky uschovanej v spálni rodinného domu vo T. Q. X. - T. X. XXXX, okr. A., majiteľke J. H. finančnú hotovosť vo výške 27000,- €. Uvedené bolo preukázané predovšetkým výpoveďou svedkyne poškodenej J. H., ktorá potvrdila, že ihneď po tom, ako jej syn Z. H. ml. povedal, že mu obžalovaný ukazoval vyšší obnos peňazí, o ktorom tvrdil, že ide o milión, sa pozrela do svojej peňaženky, ktorú mala uschovanú v spálni v skrini a zistila, že peňažné prostriedky, ktoré sa v peňaženke nachádzali, a ktoré si niekoľko rokov šetrila, tam nie sú. Uvedenú skutočnosť, teda, že obžalovaný v predmetnom období disponoval s veľkým obnosom peňazí, ktoré sa nachádzali vo veľkej čašnickej peňaženke, potvrdil aj svedok Z. H. ml., ktorý uviedol, že mu obžalovaný v predmetný deň ukazoval značný obnos finančných prostriedkov v nominálnej hodnote 20, 50 a 100,-€, ktoré peniaze boli zviazané gumičkou podľa svojich nominálnych hodnôt, pričom obžalovaný sa vyjadril, že ide o milión a tieto prostriedky použije na kúpu nehnuteľnosti v Českej republike. Skutočnosť, že si v predmetnom období poškodená J. H. finančné prostriedky šetrila, potvrdila aj jej matka W. X., ktorá vedela o tom, že si poškodená peniaze šetrí, no nevedela, v akej výške má peniaze ušetrené, a kde má peniaze uschované. Rovnako tak o tejto skutočnosti nevedel ani svedok Z. H. ml., teda nevedel koľko peňazí má poškodená ušetrených a rovnako tak nevedel, kde si peniaze ukladá. Potvrdil však, že obžalovaný, keď mu ukazoval finančnú hotovosť, peniaze vytiahol z veľkej čašnickej peňaženky, pričom túto peňaženku niekedy videl v skrini v spálni. Svedkyňa poškodená uviedla, že k odcudzeniu finančnej hotovosti došlo v deň, keď sa vrátila domov po nočnej zmene. Išlo o pracovný deň v mesiaci december. Svedok Z. H. ml. uviedol, že v tento deň mal prázdniny. Podľa výpisu nočných zmien svedkyne poškodenej J. H. od jej zamestnávateľa, tak isto podľa zoznamu prázdnin v školskom roku 2015 - 2016 mohol byť týmto dňom 23.12.2016, nakoľko svedkyňa poškodená J. H. mala nočnú zmenu dňa 22.12.2016, po ktorej sa vrátila domov ráno dňa 23.12.2016 a v tento deň sa začali vianočné prázdniny. Tento deň pripadol na piatok, teda bol to pracovný deň. Vzhľadom na to, že svedkovia nevedeli jednoznačne ustáliť deň, kedy došlo k predmetnému skutku a nepotvrdili jednoznačne, že to bolo 23.12.2016, tak ako vydedukoval súd, bolo ustálené obdobie spáchania skutku tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, teda od novembra, kedy poškodená naposledy mala v dispozícii predmetnú peňaženku s finančnou hotovosťou, ktorú prepočítala, do obdobia mesiaca december, kedy zistila, že jej finančné prostriedky z peňaženky boli odcudzené. Aj napriek tomu, že obžalovaný spáchanie skutku od začiatku popiera, súd jeho výpoveď považuje za účelovú v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Obžalovaný v predmetnom období nemal stabilný príjem, nič nevlastnil, nemal kde bývať, bolo na neho vedených viacero exekučných konaní, mal teda motív odcudziť uvedenú finančnú hotovosť, o ktorej vedel, nakoľko sa mu poškodená J. H. zverila, že si peniaze šetrí, a že ich chce investovať na rekonštrukciu domu a na kúpu auta. Z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že obžalovaný bol za majetkovú trestnú činnosť obdobného charakteru, kedy v snahe sa na úkor inej osoby obohatiť, sa dopustil podvodného konania voči svojej príbuznej, bol právoplatne za toto konanie odsúdený, hoci následne na základe amnestie prezidenta sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Rovnako tak o tom, že obžalovaný si neplnil svoje finančné záväzky v Českej republike, svedčí aj skutočnosť, že sú voči nemu vedené exekučné konania, pričom doposiaľ na predmetné exekúcie nič neuhradil. K osobe obžalovaného sa vyjadrili aj jeho príbuzní, a to brat H. U. a taktiež bývalá manželka X. U., ktorí zhodne potvrdili, že obžalovaný je osoba, ktorá využíva iných za účelom vlastného obohatenia sa. Uvedené len potvrdzuje, že obžalovaný sa nie prvý raz dopustil konania v snahe obohatiť sa, preto motív jeho konania je tu bez akýchkoľvek pochybností daný. Poškodená od začiatku konania tvrdí, že obžalovaný jej odcudzil sumu 27.000,- €, nakoľko finančné prostriedky si naposledy prepočítala v novembri 2016, a v peňaženke v tom čase bolo 27.000,- €. Na podporu svojich tvrdení predložila výpisy z účtu, ktoré svedčia o tom, že v rozhodnom období mala stabilný pravidelný príjem, pričom je prijateľné, že z príjmu mohla časť odkladať na svoje úspory. Rovnako tak bolo preukázané, že v rozhodnom období jej bol poskytnutý úver vo výške 10.000,- €, tak isto bolo vyplatené stavebné sporenie vo výške cca 2.700,- €. Rovnako súd by mohol akceptovať aj to, že medzi úspory si odložila trinásť plat a daňové bonusy. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodenej táto škoda skutočne vznikla. Aj vzhľadom na intencie krajského súdu, a to pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej prvej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Pritom nemožno

opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Výška spôsobenej škody bola spoľahlivo preukázaná výpoveďou poškodenej J. H., ktorá sa okrem iného vyjadrila, že si niekoľko rokov (3-4) šetrila finančné prostriedky na plánovanú rekonštrukciu rodinného domu, tieto mala uschované v spálni, v skrini vo svojej peňaženke. Uvedené je podporené vyjadrením syna poškodenej, svedka Z. H. ml., že sám obžalovaný mu v predmetný deň ukazoval značný obnos finančných prostriedkov, v nominálnej hodnote 20,- €, 50,- €, 100,- €, ktoré boli zviazané gumičkou podľa nominálnych hodnôt, k čomu sa obžalovaný vyjadril v tom zmysle, že drží v ruke milión a tiež že tieto prostriedky použije na kúpu nehnuteľnosti v Českej republike. Podľa svedka, obžalovaný uvedené finančné prostriedky vytiahol z veľkej čašníckej peňaženky, ktorú niekedy videl v spálni v skrini. Okolnosť, že poškodenej si šetrila finančné prostriedky, potvrdila vo svojom vyjadrení aj jej matka W. X., ktorá sa tiež vyjadrila, že dcéra nerobila žiadne veľké investície a neprispievala jej na domácnosť. Tvrdenia poškodenej o množstve finančných prostriedkov, ktorými v rozhodnom období, počas ktorého si peniaze šetrila, disponovala, boli preverené a v podstatnej časti aj podporené objektívnymi dôkazmi. Možno teda vnútornú štruktúru výpovede poškodenej v tomto trestnom konaní považovať za neodporujúcu logickým súvislostiam a okolnostiam, o ktorých vypovedala, ako ani ostatným vykonaným dôkazom. Rozpory, odchýlky vo vyjadreniach poškodenej v tomto trestnom konaní a v civilných konaniach vedených na Okresnom súde Čadca pod 9P 31/2015, 12C 13/2016 a 12C 100/2016 poškodenej primerane vysvetlila, zdôvodnila a minimálne v už spomínanej podstatnej časti boli jej tvrdenia v tomto trestnom konaní preverené a podporené aj listinami.

Objektom trestného činu krádeže je predovšetkým vlastníctvo veci, ďalej aj držba veci, ale aj faktické držanie veci. Cudzou vecou je hmotná vec, ktorá nepatrí páchatelovi vôbec alebo nepatrí len jemu, a ktorú páchatel nemá vo svojej dispozícii. Konanie obžalovaného bolo rozsudkom kvalifikované ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, pretože si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak značnú škodu. Značná škoda je podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona účinného od 31.12.2016 suma dosahujúca najmenej stonásobok škody malej, čo je suma 266,- €, teda suma minimálne 26600,- €.

Na základe vykonaného dokazovania tak možno prijať záver, že bolo nepochybne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný D. U., pričom prezentovaná obrana obžalovaného bola výpoveďami poškodenej a svedkov, v kontexte s ďalšími dôkazmi, spoľahlivo vyvrátená. Vykonané dôkazy teda preukazujú a potvrdzujú, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona (v znení účinnom do 31.12.2016).

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinu) a

oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvoji ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento sa v podstate nestotožňuje s právnym názorom a vyhodnotením dôkazov, pretože podľa názoru obžalovaného samotné dôkazy, či už jednotlivo, ale aj v súhrne vyvracajú tvrdenie poškodenej J..., že obžalovaný jej mal odcudziť finančnú hotovosť vo výške 27.000,- €. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Na základe vykonaného dokazovania má krajský súd, v súlade s názorom okresného súdu za to, že obžalovaný D. U. skutočne v období medzi novembrom 2016 a decembrom 2016 zo spálne rodinného domu vo T. Q. X., T. X. č. XXXX, odcudzil poškodenej J. H. hotovosť v celkovej výške 27.000,- €.

Krajský súd v konečnom dôsledku konštatuje, že všetky dôkazy, ktoré boli v konaní pred okresným súdom vykonané procesne relevantným spôsobom, svedčia o tom, že žalovaný skutok sa stal, tento skutok je trestným činom a spáchal ho obžalovaný D. U.. Odvolací súd má za to, že výška spôsobenej škody bola preukázaná práve výpoveďou poškodenej J. H.. Poškodená vierohodne vysvetlila, akým spôsobom si počas troch až štyroch rokov šetrila, akú mala mzdu, aké úvery jej boli poskytnuté a akým spôsobom získala ďalšie prostriedky, ktoré jej boli odcudzené. Nie je dôvod neveriť slovám poškodenej, nakoľko jej výpoveď nebola spochybnená žiadnym iným dôkazom. Jej výpoveď ohľadom našetrenej sumy sa krajskému súdu javila ako logická v kontexte všetkých vykonaných, najmä listinných dôkazov.

Treba zdôrazniť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej prvej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po uvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Obžalovaný spáchanie skutku počas celého trestného konania popieral. Usvedčovaný je však výpoveďou poškodenej J. H., ktorá popísala to, že keď jej syn Z. H. ml. povedal, že mu obžalovaný

ukázal finančnú hotovosť (s nominálnymi hodnotami 20 €, 50 € a 100 €, ktoré boli zviazané gumičkou a s vyjadrením obžalovaného, že má milión a že ich použije na kúpu nehnuteľnosti), tak sa pozrela do svojej peňaženky, a zistila, že jej peniaze zmizli. Uviedla, že odcudzené peniaze si šetrila niekoľko rokov, čo potvrdila aj jej matka W. X.. V uvedenej sume sa podľa jej vyjadrení mali nachádzať peniaze z pôžičky vo výške 10.000,- €, stavebné sporenie vo výške 2.800,- €, výživné od bývalého manžela vo výške 500,- €, trinásť plat, daňové bonusy. Obžalovaná si peniaze počítala naposledy v novembri 2016, teda tesne pred spáchaním skutku. Svoje tvrdenia doložila tiež výpismi z účtu, ktoré preukazovali jej stabilný príjem a reálnu možnosť nasporiť si sumu 27.000,- €.

Treba uviesť, že poškodená nemala žiaden motív uvádzať nepravdu, pričom o podstatných otázkach skutkového deja vypovedala v rámci celého trestného konania konzistentne a bez výraznejších odchýlok. Obžalovaný je usvedčovaný tiež na základe ďalších zabezpečených dôkazov tak, ako ich popísal okresný súd v napadnutom rozsudku a to najmä výsluchov svedkov, ktorí síce neboli priamymi svedkami žalovaného skutku, ale v podstatných okolnostiach potvrdzujú výpoveď poškodenej, a to najmä výpoveď jej syna Z. H. ml., ktorému sa obžalovaný mal tesne po skutku pochváliť, že drží milión, čo logicky zapadá do výpovede samotnej poškodenej. Z. H. ml. tiež uviedol, že obžalovaný mal peniaze vytiahnuť z veľkej čašnickej peňaženky, ktorú v minulosti videl v spálni v skrini, teda na mieste, kde poškodená svoju hotovosť držala. Obžalovaný nemal v tom čase stabilný príjem, nemal žiaden majetok, nemal kde bývať, bolo voči nemu vedených viacero exekúcií, podľa tvrdení poškodenej do jej domácnosti prišiel len s igelitkou, teda mal reálny motív odcudziť predmetné finančné prostriedky a zlepšiť si tak svoje nepriaznivé majetkové pomery. Výpoveď poškodenej nie je jediným dôkazným prostriedkom, ktorý usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Jej výpoveď je podporená tiež výpismi z účtu a výpoveďou jej syna. Napokon jediný dôkaz, ktorý vyvracia vinu obžalovaného, je jeho výpoveď, čo je logické, nakoľko sa snaží dosiahnuť čo najpriaznivejší výsledok trestného konania a zároveň v porovnaní so svedkyňou nemá zákonnú povinnosť vypovedať pravdivo.

Obžalovaný a jeho obhajkyňa v odôvodnení svojho odvolania poukazovali na značné rozpory vo výpovediach svedkyne poškodenej J. H. v tomto trestnom konaní a v civilných konaniach (Okresný súd Čadca, sp.zn. 9P/31/2015, sp.zn. 12C/13/2016 a sp.zn. 12C/100/2016), kde podľa názoru obžalovaného a jeho obhajkyne mali vzniknúť pochybnosti o tom, či reálne poškodená ušetrila toľko peňazí, ako uviedla v trestnom konaní a či skutočne tieto peniaze tvorili finančnú hotovosť, ktorú v predmetný deň odcudzil obžalovaný.

Krajský súd si nedovolí spochybňovať odbornú spôsobilosť zvolenej obhajkyne, ale predsa len stručne pripomenie, že konanie o rozvod, resp. konanie o určení výživného sú založené na celkom iných zásadách ako je založené trestné konanie. Netreba zabúdať, že v trestnom konaní svedok vypovedá po zložení prísahy a po zákonom poučení o následkoch krivej výpovede. Krajský súd má za to, že akákoľvek výpoveď (či výsluch) svedka, ktorá bola vykonaná v inom konaní (tobôž nie v civilnom), nemôže byť prečítaná na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní ako listinný dôkaz, pretože papier (listina, do ktorej je výpoveď, vykonaná v inom konaní, zachytená) je len nosičom dôkazu (je len prostriedkom na zachytenie výpovede), avšak stále ide o výpoveď (výsluch, vyjadrenie) konkrétnej osoby v inej veci a v tomto prípade aj v inom procesnom postavení. Rozhodujúcim pre určenie, o aký dôkazný prostriedok ide, je preto obsah zápisnice a nie zápisnica sama. Takýto výsluch osoby svedka, ktorá bola vykonaná v inom civilnom konaní, nemôže byť prečítaná ani ako výpoveď svedka. Výpoveď, ktorú vykonala osoba v inom civilnom konaní nemožno teda považovať za listinný dôkaz, a už vôbec nie za výpoveď svedka, urobenú v trestnom konaní, preto nie je možné ani odstraňovať rozpory medzi takou výpoveďou a výpoveďou učenou v trestnom konaní. Z uvedeného vyplýva záver, že výsluchy svedkyne J. H. urobené v konaniach vedených na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 9P/31/2015, sp.zn. 12C/13/2016 a sp.zn. 12C/100/2016, vôbec nemožno v tomto trestnom konaní vykonať ako dôkaz, keďže nejde ani o výpoveď svedka urobenú v tomto trestnom konaní a nejde ani o listinný dôkaz, preto akékoľvek odvolacie argumenty obžalovaného a jeho obhajkyne sú v tomto smere neprijateľné. V trestnom konaní je neakceptovateľné, aby sa obhajca snažil obchádzať základné princípy, na ktorých je postavený trestný proces takým spôsobom, že sa bude snažiť spochybňovať výpoveď svedkyne - poškodenej odkazmi na jej výpovede učené v úplne iných, pre toto trestné konanie irelevantných a nesúvisiacich civilných konaniach, kde svedkyňa poškodená bola vypočúvaná v odlišnom procesnom postavení (nie ako poškodená) a bez zloženia prísahy.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Tempel proti Českej republike zo dňa 25.6.2020, tak krajský súd uvádza, že je veľmi dobre oboznámený s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorú obžalovaný v odvolaní cituje, a nemá za to, že by zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/66/2021 zo dňa 15.3.2022 bolo v rozpore s touto judikatúrou. Nie je pravdou, že by krajský súd v predmetnom uznesení prikázal okresnému súdu, ako ma rozhodnúť, a že prípadné rozhodnutie o vine obžalovaného D. U. bude pre krajský súd jediným akceptovateľným rozhodnutím. Krajský súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že úlohou súdu prvého stupňa bude prehodnotiť dôkazy, ktoré boli doteraz v konaní pred súdom prvého stupňa procesne relevantným spôsobom vykonané, a ďalšie rozhodnutie odôvodní súd prvého stupňa tak, aby jeho dôvody boli konzistentné s výrokom, a teda aby neboli arbitrárne, ale preskúmateľné. To znamená, že krajský súd okresnému súdu vytkol nepreskúmateľnosť odôvodnenia pôvodne napadnutého rozsudku s jeho výrokom. V žiadnom prípade okresnému súdu nenariadil, aby obžalovaného D. U. uznal za vinného. Krajský súd vo svojom uznesení uviedol, že všetky dôkazy, ktoré boli v konaní pred okresným súdom vykonané procesne relevantným spôsobom, svedčia o tom, že žalovaný skutok sa stal a tento skutok je trestným činom. Na žiadnom mieste zrušujúceho uznesenia sa však neuvádza, že D. U. je vinný zo spáchania žalovaného zločinu, alebo že je povinnosťou okresného súdu uznať ho za vinného. Krajský súd tiež obžalovanému a jeho obhajkyňu dáva do pozornosti, že v prípade rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Tempel proti Českej republike zo dňa 25.6.2020 sa jednalo o situáciu, kedy odvolací súd zrušil oslobodzujúce rozhodnutie prvostupňového súdu celkovo štyrikrát a nie jedenkrát, ako v tomto prípade. Z týchto dôvodov považuje odvolacie námietky obžalovaného a jeho obhajkyne za absolútne nenáležité a irelevantné. Krajský súd si jedným dychom kladie otázku, akú predstavu má obžalovaný a jeho obhajkyňa o fungovaní trestného konania v podmienkach Slovenskej republiky. Úlohou odvolacích súdov je totiž práve prieskum rozhodnutí okresných súdov na základe opravných prostriedkov podaných stranami konania. V opačnom prípade by zákonodarca zvolil jedno inštančné konanie a o vine páchatel'a by bolo rozhodnuté už na úrovni okresných súdov.

Obžalovaný a jeho obhajkyňa tiež s poukazom na už vyššie citované rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva namietať to, že odvolací súd pred pôvodným zrušujúcim rozhodnutím nevyočul svedkyňu poškodenú J. H.. Krajský súd nepovažoval za potrebné a už vôbec nie za účelné poškodenú opätovne vypočúvať, nakoľko sa veľmi podrobne na viacerých stranách zápisnice vyjadrila k žalovanému skutku, a nebol predpoklad, že uvedie nové skutočnosti. Dokazovanie sa v odvolacom konaní vykonáva len vo veľmi výnimočných prípadoch a to najmä vtedy, keď strana konania po vyhlásení rozhodnutia na prvostupňovom súde navrhne vykonať taký dôkaz a krajský súd má za to, že jeho vykonanie je nevyhnutné pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci a zároveň ho nebolo možné vykonať z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov na okresnom súde a tiež za splnenia podmienok v § 322 ods. 1 Tr. por. Pokiaľ obhajkyňa opakovane namieta, že krajský súd nevykonala výsluch svedkyne poškodenej, tak treba pripomenúť, že na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Čadca dňa 7.2.2023 v neprítomnosti obžalovaného jeho obhajkyňa H.. P. Y., R.. sedela pasívne a nemala žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, o ktorých by okresný (a následne aj krajský) súd mohli rozhodnúť. Krajský súd obžalovanému a jeho obhajkyňu pripomína, že zásada náležitého zistenia skutkového stavu sa vzťahuje len na orgány činné v trestnom konaní a nie na súd. Súd síce môže iniciatívne vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ale v tomto konkrétnom prípade krajský súd na vykonanie dôkazu - výsluchu svedkyne poškodenej, nevidel žiaden dôvod. A aj keď sa obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne snaží navodiť dojem nezákonnosti rozhodovania krajským súdom, tak k tomu súd uvádza, že súdy nerozhodujú, nikdy nerozhodovali a ani nikdy nebudú rozhodovať podľa predstáv strán konania, ale výhradne na základe zákona, preto z tohto dôvodu sú odvolacie námietky odvolateľa nedôvodné a krajský súd ich považuje za čisto subjektívne s cieľom zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody D. U.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), keďže obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a správneho zistenia absencie priťažujúcich okolností, správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s jeho podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby s probačným dohľadom v trvaní 2 roky, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženým druhom a výmerou trestu.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného Dušana Bršlicu podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.